

Ἀβησσυνιακὴ οἰκογένεια

ΣΚΙΤΣΑ ΚΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΒΗΣΣΥΝΙΑΚΗΝ ΖΩΗΝ

Εἰς ἀπορίας ἄξιον πῶς συνεθίζει κανεὶς καὶ ἀφομοιοῦται βαθμὴδὸν καὶ κατ' ὀλίγον μὲ τὸ περιβάλλον. Ἐνθυμοῦμαι κατὰ τὸν πρῶτον χρόνον τῆς ἐδῶ ἐγκαταστάσεώς μου πόσον τὰ ἀλλόκοτα ἦθῃ καὶ ἔθιμα μοῦ ἐπείραζαν τὰ νεῦρα καὶ μὲ ἔκαμναν νὰ χάνω τὴν αἴσθησιν τῆς πραγματικότητος. Τώρα τὰ συνείθισα, τὰ εὐρίσκω φυσικὰ καὶ δὲν μοῦ προξενοῦν καμμίαν ἐντύπωσιν. Προχθὲς λ. χ. δαιμονιώδη κτυπήματα τῆς καμπάνας τοῦ γειτονικοῦ μου ναοῦ ἤκουσθησαν ἐν μέσῳ τῆς ἀπογευματιανῆς ἡσυχίας. Μοῦ ἐξέσχισαν τὴν ἀκοήν, εἶνε ἀλήθεια. Ἀλλὰ δὲν μὲ ἀνησύχησαν οὔτε μὲ ἐτάραξαν διόλου. Ἐν τούτοις, ὅταν κατὰ πρώτην φοράν ἤκουσα παρόμοιον ἐξωφρενικὸν καμπάνισμα, ἐξήλθον ἐντρομος νὰ μάθω τί συμβαίνει. Μήπως ἄρά γε ἀπέθανε καμμία μελαψὴ ἐπισημότης τοῦ τόπου; Μήπως ἐξερράγη καταστρεπτικὴ τις πυρκαϊὰ ἀπειλοῦσα νὰ ἀποτεφρώσῃ τὴν πόλιν; Ἡ μήπως ἐνέσκηψεν αἰφνιδίως ἀγέλη λεόντων ἢ ἄλλων θηρίων ἀγρίων, καὶ οἱ ἄνθρωποι περίτρομοι ἔσπευσαν νὰ «κρούσουν» — κυριολεκτικῶς — τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου», ὅπως λέγουν συχνὰ οἱ φίλοι Ἀθηναῖοι δημοσιογράφοι, ὅταν θέλουν νὰ καμπανίσουν καποῖαν ἐπείγουσαν ἀνάγκην εἰς τὰ κλειστὰ ὄτια τῶν ἀρχόντων; Τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτά. Ἐπρόκειτο ἀπλούστατα περὶ συνήθους κωδωνο-

κρουσίας, εἰς τὴν ὁποίαν καταφεύγει αὐτοδικαίως ὁ πρῶτος ἀλήτης ζητιάνος, δασάκις θέλῃ νὰ ἐκλιπαρήσῃ τὸ ἔλεος τῆς κοινωνίας καὶ ἰδίως τῆς κυβερνήσεως, ἣ ὁποία ὀφείλει νὰ τρέξῃ εἰς βοήθειαν τοῦ κουρελῆ ἐπαίτου! Ἡ συνήθεια αὕτη εἶνε καθιερωμένη, ἔχει δὲ τὴν προέλευσίν της, ὅπως μοῦ διηγείτο γέρων ἀδυσσινὸς πολυπείρος, ἀπὸ τὴν ἐξῆς αἰτίαν.

Εἰς τὴν βόρειον ἐπαρχίαν Gondar κάποιος φιλάργυρος καὶ

(Τύπος τῶν εὐειδῶν Ἀβησσυνίδων
τῆς ἐπαρχίας Gonraghé)

ἄσπλαγχνος ἀβησσινὸς παρέλειπε νὰ δίδῃ εἰς τὸν ἵππον του τὴν ἀναγκαίαν τροφήν, ἂν καὶ τὸ ταλαίπωρον ζῷον παρείχε τόσας ἐκδουλεύσεις εἰς τὸν ἀχάριστον αὐθέντην του. Ὁ ἵππος εἶχε καταντήσῃ σκελετὸς ἐκ τῆς ἀσιτίας, εἰσδύσας δὲ κάποτε εἰς τὸν περὶ βολον γειτονικῆς ἐκκλησίας, ὅπου τὸν εἴλκυσεν ἡ θέα πενιχρῶν θάμνων, ἐδάγκασε μεταξὺ αὐτῶν καὶ τὸ ἄκρον τοῦ κατὰ γῆς κρεμαμένου σχοινίου τοῦ κώδωνος ἐκ παρεξηγήσεως, ὅτι ἐμάσσα τὸ χόρτον! Τὸ σχοινίον, ἀσπαῖρον εἰς τοὺς ὀδόντας τοῦ πειναλέου ζῷου, ἐκίνει τὴν γλωσσίδα τῆς καμπάνας εἰς πένθιμον κωδωνοκρουσίαν, ἀσυνήθη κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην. Σπεύσαντες οἱ γεί-

τονες εἶδον τὸ θλιβερὸν θέαμα καὶ ἐπίστευσαν ὅτι τὸ λιμῶντον ζῷον ἐκάλει εἰς βοήθειαν. Τὸ πρᾶγμα περιῆλθεν εἰς γνῶσιν τοῦ Ἀνακτορος, ὅστις, χωρὶς πολλὴν χρονοτριβὴν, συγκινηθεὶς ἀπὸ τὴν πρωτότυπον αὐτὴν διαμαρτυρίαν τοῦ τετραπόδου, διέταξεν ὁ μὲν ἵππος νὰ καταυλισθῇ καὶ τρέφεται πολυτελῶς εἰς τοὺς βασιλικοὺς σταύλους, ὅπως τὸ πάλαι ἡ ἱερὰ ὄνος τῶν Ἀθηνῶν, ὁ δὲ ἀνηλεὲς αὐθέντης του νὰ ὑποστῇ τὴν ποινὴν τοῦ στιγματισμοῦ!

Τὸ ἔθιμον αὐτό, καθιερωθὲν ἔκτοτε, ἐξηγεῖ τὴν καταπληκτικὴν κυκλοφορίαν τῶν ἐπαϊτῶν. Δὲν εἶνε ὑπερβολή, ἂν εἴπῃ τις ὅτι

τὸ ἥμισυ τοῦ πληθυσμοῦ ἀποζῇ διὰ τῆς ἐπαιτείας, ἣτις κατέστη ἀληθινὴ μάστιξ τῆς χώρας. Εἰς τοῦτο συντελεῖ καὶ τὸ ἄγαν φιλόξενον καὶ φιλάνθρωπον τῶν Ἀθησυνῶν. Ὁ ὁδοιπόρος θὰ εὕρῃ πάντοτε τροφὴν καὶ ὕπνον. Τὴν φιλοξενίαν δὲ ταύτην ἐκμεταλλεύονται οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος ἐπαῖται, ἐκστρατεύοντες ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν καὶ ἀπὸ χωρίου εἰς χωρίον ἵνα ἀποζῶσιν εἰς βάρος τῶν ἄλλων.

Τὸ νόστιμον δὲ εἶνε ὅτι ὑπάρχουν δύο τάξεις ἐπαϊτῶν: Ἐπαῖται πεζοὶ καὶ ἐπαῖται ἑφιπποὶ! οἱ ὅποιοι — οἱ ἀθεόφοβοι! — «καθάλλα πᾶν γυρεύοντας, καθάλλα ζητιανεύουν», ἀλλὰ καὶ καθάλλα ὑβρίζουν πατόκορφα ὅσους ἀρνοῦνται νὰ τοὺς ἐλεήσουν!

Καὶ αὐτοὶ μὲν κάμνουν ἐπέλασιν ἐν καιρῷ ἡμέρας τοῦλάχιστον.

Ἀθησυνὸς κυνηγὸς

Ἄλλ' ὑπάρχει καὶ μία ἄλλη τάξις, ἣτις ἀποτελεῖ εἶδος θρησκευτικοῦ σωματείου, τοῦ ὁποίου τὰ μέλη καλοῦνται «Alibala». Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, κοιμῶνται καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τὰς ἀθλίας τρώγλας των, ἐξέρχονται δέ, ὡς αἱ νυκτερίδες, μόνον ὅταν νυκτώνῃ, κατ' ἀγέλας, σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις, καὶ περιτρέχουν ἀπὸ τὸ ἐν εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς πόλεως, σταματώντες εἰς κάθε σπίτι, ἀπὸ τὸ ὁποῖον πρόκειται νὰ ζητήσουν ἐλεημοσύνην, ἄδοντες μὲ κραυγὰς ἀνάρθρους, αἱ ὁποῖαι συνήθως ὁμοιάζουν μὲ ζῶων μυκηθμοὺς ἢ μὲ γόους στραγγαλιζομένων. Διὰ νὰ κινήσουν δὲ περισσότερον τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὰ ἐλεῇ τῶν ἀφυπνιζομένων, αὐτοσχεδιάζουν φρικαλέα ᾄσματα, ὕμνους δῆθεν τῶν ἀνδραγαθημάτων τῶν ἐνοίκων, γνωστῶν ἢ ἀγνώστων — ἀδιάφορον. Ἐως οὗ δὲ ἀπέλθῃ ἡ μία

ἀγέλη, ἐνσκήπτει μετ' ὀλίγον ἄλλη, καὶ ὁ ἐξωφρενισμὸς αὐτὸς διαρκεῖ μέχρις οὗ ὁ ἀλέκτωρ φωνήσῃ ἀγγέλλων τὸ λυκαυγές. Εὐτυχῶς, ἡμεῖς οἱ κατοικοῦντες εἰς τὸ κέντρον τῆς πόλεως, τὸ περιλαμβάνον τὴν ἀγορὰν καὶ ὅλα τὰ εὐρωπαϊκά καταστήματα, εἴμεθα ἀπηλλαγμένοι τῶν νυκτερινῶν αὐτῶν αἰφνιδιασμῶν, διότι γύρω, εἰς κάθε πύλην, ὑπάρχουν τεταγμένοι νυκτοφύλακες ἀπαγορεύοντες ἀπὸ τῆς θῆς ἐσπερινῆς τὴν εἴσοδον καὶ τὴν ἐξοδὸν ἐκ τῆς κεντρικῆς πόλεως εἰς οἰονδήποτε, εἴτε ὑπουργὸς εἴτε ἐπαίτης εἶνε οὗτος. Ἀλλοίμονον δὲ εἰς τὸν παρακούοντα. Ὁ ἄγριος φρουρὸς

ἔχει ὅλον τὸ δικαίωμα μὲ τὸ «ba Ménelik Ambak» ἤτοι «ἐν ὀνόματι τοῦ Μενελίκ», χωρὶς πολλὴν διαδικασίαν, νὰ τὸν ἀποστείλῃ ἀναυλα εἰς τὰς αἰωνίους μονάς.

Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ὁ θόρυβος καὶ τὸ παιγνί ἐν γένει προσιδιᾶζει εἰς τὰς ἐξεις καὶ τὸν τρόπον τοῦ ζῆν τῶν Ἀθησυνῶν. Οὕτω λ. χ. πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ τιτλοῦχοι ἢ οἱ κοινωνικῶς σημαίνοντες (!), ἀπὸ τοῦ πρώτου βαθμοφόρου μέχρι τοῦ τελευταίου ὑπαξιωματικοῦ, δσάκις ταξιθεύουν ἢ ἐξέρχονται ἀπλῶς εἰς περί-

Ἐφιππος Ἀθησυνῶς

πατον ἢ καὶ ὅταν ἀκόμα μεταβαίνουν ἀπὸ τῆς μιᾶς συνοικίας εἰς τὴν ἄλλην, συνοδεύονται ἀπὸ πλῆθος οἰκετῶν καὶ δούλων, οἱ ὅποιοι πάντοτε εἶνε ἔνοπλοι, καὶ ἄλλοι μὲν προπορεύονται, ἄλλοι ἀποτελοῦν τὴν ὀπισθοφυλακὴν, καὶ ἄλλοι, οἱ φέροντες σπάθας ἢ καὶ ἀργυρὰς εἴτε χρυσὰς ἀσπίδας, συμβαδίζον ἐκατέρωθεν τοῦ ἐπίπου αὐθέντου των, ὅστις λαμβάνει τοιοῦτον γαῦρον ὕψος, ὥς νὰ ἐπιστρέφῃ ἀπὸ κανένα νικηφόρον καὶ ἐνδοξον πόλεμον! Βλέπων τις ὑπουργὸν ἢ οἰονδήποτε ἐπίσημον Ἀθησυνὸν ἐξερχόμενον χάριν περιπάτου ἐν μέσῳ τόσῃς ἐνόπλοις συνοδείας, νομίζει ὅτι κάποιος στρατηγὸς ὁδηγεῖ τὸ σύνταγμα του εἰς καμμίαν ἐκστρατείαν. Ὅσακις ἐξέρχεται ὁ Αὐτοκράτωρ ἢ ὁ Διάδοχος, προηγούνται σάλπιγγες καὶ τύμπανα, τῆς δὲ Αὐτοκρατείας αὐτοί. Ὁ Αὐτοκράτωρ, ὁ Διάδοχος καὶ ὁ Μητροπολίτης, κατὰ τὰς τοιαύτας πολυανθρώπους

ἐπιδεικτικὰς ἐξόδους των, κρατοῦσιν ἐρυθρὰς μεταξωτὰς ὁμβρέλ-
λας ἐπὶ τὸ μεγαλοπρεπέστερον καὶ εἰς ἐνδειξιν ὑπεροχῆς ἀπὸ
τοὺς ἄλλους θνητοὺς.

Καὶ μία περίεργος λεπτομέρεια. Οἱ ἀδελφουνοὶ βαθμοῦχοι, ἀντὶ
νὰ φέρουν τὰ χρυσὰ ἢ ἀργυρὰ γαλόνια των ἐπὶ τῶν χειρῶν,
τὰ ἐφαρμόζουν ἐπὶ τῶν σθέρκων τῶν ἡμιόνων, τοὺς ὁποίους
ἱππεύουν!

Αὐτὰ τὰ ὀλίγα ἐφέτος, φίλτατε κύριε Σκόκε, ἐπιφυλασσόμενος
διὰ περισσότερα εἰς τὸ προσεχές ἔτος.

(Ἐν Addis Abeba, 1913)

ΑΛΕΞ. ΣΑΡΑΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΑΡΧΙΚΟ-ΜΥΤΑΤΖΗΣ

(Συμπαθητικὴ ἀνάμνησις τοῦ ἑλληνοβουλγαρικοῦ πολέμου)